

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадин Хабібуллін Вадим Монеv'ярович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити підпункт „а“ пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV *„у тому нормативному змісті, в якому він допускає відмову у відкритті касаційного провадження у малозначній справі навіть за наявності документально підтвердженого фундаментального питання права, що полягає в існуванні взаємовиключної судової практики щодо застосування одних і тих самих норм матеріального права у тотожних правовідносинах“* – на відповідність статті 8, частинам першій, другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Основного Закону України.

Автор клопотання твердить, що застосування Верховним Судом оспорюваного припису призвело до порушення принципу верховенства права, складовою якого є принцип правової визначеності (стаття 8 Конституції України), права на ефективний судовий захист (частини перша, друга статті 55 Конституції України) та конституційної гарантії касаційного оскарження у випадках, визначених законом (пункт 8 частини другої статті 129 Конституції України). На думку скаржника, застосування вказаного законодавчого припису позбавило передбачений законом виняток щодо фундаментального питання права практичного змісту та не забезпечило усунення правової невизначеності.